

AAN DE LEZERS

zijn. Wat niets is, verdwijnt als regel vanzelf wel. Het wordt reeds niet genoemd, het wordt niet gelezen: waartoe zouden wij het dan noemen, en betoogen dat het niet gelezen behoort te worden? Behalve, natuurlijk, in bijzondere gevallen. Er zijn opdringerige of overschatte figuren wien naar ons beste weten hun plaats moet worden gewezen, er zijn groepen van lezers wien geraden moet worden, hun oordeel te herzien. Dan is het soms nuttig, aan te vallen en af te breken. Maar overigens blijve onze voorkeur bewaard voor hetgeen Busken Huet naar aanleiding van geschriften van Sainte-Beuve en Diderot met prijzende bedoeling de „critiek der bewondering” noemt. Laat ons als critici toch vóór alles zorgen, iets positiefs te brengen! Laat ons vóór alles trachten gedaan te krijgen: dat er weer eens een mooi boek méér wordt gelezen — en voorts hopen dat onze eigen bewijsvoering den lezers door nuttige, tot nadenken stemmende argumenten, door ons levend gevoel, en misschien mede door onzen vorm, ook op aangename wijze van dienst zal zijn. Laat ons zelf zoo mogelijk, ook als critici, toonbare literatuur leveren, maar vooral: laat ons goede literatuur propageeren!

Zoodanig zijn altijd mijn denkbeelden en bedoelingen geweest en in overeenstemming daarmee neem ik mij voor, mijn aandeel in de leiding van dit tijdschrift zijn kleur, zijn vorm en zijn richting te geven. Critiek, waarover ik zoeven sprak, zal overigens, evenals tot dusverre, slechts een betrekkelijk klein gedeelte van onze nummers vullen. Wij hopen ook in de toekomst naast de groote opstellen over beeldende kunst in hoofdzaak novellen, romanfragmenten, verzen te brengen; wij hopen tevens essays te geven over literatuur en daaraan verwante vakken. Wij zullen daarbij trachten, door opgaaf van verschenen boeken en mededeeling van voor het literaire leven kenmerkende gebeurtenissen, aan het tijdschrift een meer algemeen inlichtend karakter te geven. Lezers van Elsevier's willen wij het geruststellend besef verschaffen, dat niets van wezenlijk belang in het literaire en artistieke leven hun behoeft te ontgaan.

Wat al beloften! Er is in het ontvouwen van deze plannen en het formuleeren van zulke bedoelingen iets onvoorzichtigs. Ik geef me er rekenschap van. Om ze tot werkelijkheid te maken is het allereerst noodig: dat anderen iets van beteekenis schrijven! Of ze dit ook zullen doen? We kunnen niet veel anders dan het hopen. Misschien kunnen we in één opzicht toch meer actief zijn: we kunnen al wie willen schrijven, ook de jongeren en jongsten, met aandrang nooden, ons hun geschriften ter lezing en eventueele plaatsing te zenden. Dat doen we bij dezen. De Nederlandsche schrijvers zullen dan, ook voortaan, in aanraking komen met een redactie die de schoonheid liefheeft en haar nader wil brengen tot ons volk.

Johannes Tielrooy